

dolgast kamen, ki mu je služil podnevi namesto stola, po noči pa je pogrnil nanj svoj plašč in si takó napravil vzglavje za svojo posteljo. Zada v kotu je imel svoje ognjišče in kuhinjske priprave, to je z žico zvezan lonec in leseno žlico; po gošči pa mu je bilo na razpolago vse polno najboljšega kuriva. Tako je živel tam leto za letom in vsi smo se privadili nanj, četudi smo se ga otroci zmirom še nekoliko bali: — gledal je preveč hudo in nikdar se ni nasmehljaj. Odkod da je bil Miha in kod je hodil svoja prejšnja leta, tega ni vedel nihče. Pravili so, da je bil dolgo časa pri vojaki, da nima nobenih sorodnikov in ne prijateljev in da se mu je zgodila nekda velika nesreča, katera ga je takó potrla, da se je popolnoma ločil od ljudij. A kakšna je bila ta nesreča, to ni bilo znano nikomur . . .

Nekega jutra pa je počil po vasi glas, da je Miha nevarno zbolel. Ležal je pri sosedu Mavcu na postelji in dopoldne so ga spovedali in obhajali. Ko smo videli po spovedi duhovnikov obraz, mislili smo si vsi nehoté:

„Miha skoro gotovo ni bil navaden človek; zaneslo ga je najbrže nekaj posebnega v naš kraj . . .“

Duhovnik pa nam je dejal z resnim glasom:

„Molite zanj; on je bil nesrečen človek.“

Na večer je umrl. Miha bi si pač nikdar ne bil mogel misliti, da bo imel tako lep pogreb. Pol vasi ga je spremilo na pokopališče.

Njegova votlina pa je sedaj zanemarjena in zapuščena. Znotraj je mrzlo in vlažno in skoro ves vhod je zarasel bršljan. Le časih se kdo spomni, da gre pogledat, kje je preživel naš puščavnik večer svojega življenja.

Srna in orel.

(Basen.)

Na visoki skali je stala skočna srna. Ko jo ugleda požrešni orel, prileti k nji in ji tako-le pravi: „Pač je res, da si skočna, oj srna; vendar ne bi hotel zamenjati svojih perotij za tvoje noge.“

„Jaz pa svojih nog ne za tvoje peroti“, odreže se mu srna ponosno.

„Hm“, dé nato orel zaničljivo, „pa skoči čez ta-le prepad, ko se tako hvališ s svojimi nogami. Bodemo videli, kdo bo prej čezenj, ti ali jaz!“

Srno ujezé te besede. Hitro se požene in zaleti čez prepad. Toda ta je preširok, in srna trešči vanj tako nesrečno, da pri tej priči mrtva obleži. Orel se pa veselo spusti nizdoli in si odnese svoj plen brez truda v gnezdo.

„Da, da“, pravi še, ogledujú mrtvo žival, „kaj bi sam ugonabljal, ko vas pogublja jo častihlepnost in jeza.“

Siluška.

